ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Ιανουαρίου 2017 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Ντάμπινγκ — Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 501/2013 — Εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία — Επέκταση στις ανωτέρω εισαγωγές του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Κίνας — Κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 — Άρθρο 13 — Καταστρατήγηση — Άρθρο 18 — Άρνηση συνεργασίας — Απόδειξη — Δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων — Αντιφατική αιτιολογία — Έλλειψη αιτιολογίας — Προσβολή δικονομικών δικαιωμάτων»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-248/15 P, C-254/15 P και C-260/15 P,

με αντικείμενο τρεις αιτήσεις αναιρέσεως βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκαν αντιστοίχως στις 27 Μαΐου, στις 29 Μαΐου και την 1η Ιουνίου 2015,

Maxcom Ltd, με έδρα τη Φιλιππούπολη (Βουλγαρία), εκπροσωπούμενη από τον L. Ruessmann, avocat, και τον J. Beck, solicitor,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι οι:

City Cycle Industries, με έδρα το Κολόμπο (Σρι Λάνκα), εκπροσωπούμενη από τους T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, και F.-C. Laprévote, avocat,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. Boelaert και στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile και τον B. Driessen, επικουρούμενους από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

καθού πρωτοδίκως,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Brakeland και M. França,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως (C-248/15 P),

και

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Brakeland και M. França,

αναιρεσείουσα,

* * Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι οι:

City Cycle Industries, με έδρα το Κολόμπο, εκπροσωπούμενη από τους T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, και F.-C. Laprévote, avocat,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. Boelaert και στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile και τον B. Driessen, επικουρούμενους από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

καθού πρωτοδίκως,

Maxcom Ltd, με έδρα τη Φιλιππούπολη, εκπροσωπούμενη από τον L. Ruessmann, avocat, και τον J. Beck, solicitor,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως (C-254/15 P),

και

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. Boelaert και στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile και τον B. Driessen, επικουρούμενους από τους R. Bierwagen και C. Hipp, Rechtsanwälte,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι οι:

City Cycle Industries, με έδρα το Κολόμπο, εκπροσωπούμενη από τους T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, και F.-C. Laprévote, avocat,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Brakeland και M. França,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

Maxcom Ltd, με έδρα τη Φιλιππούπολη, εκπροσωπούμενη από τον L. Ruessmann, avocat, και τον J. Beck, solicitor,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως (C-260/15 P),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Ιουνίου 2016,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με τις αιτήσεις αναιρέσεως η Maxcom Ltd, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2015, City Cycle Industries κατά Συμβουλίου (T-413/13, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:164), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 501/2013 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2013, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 990/2011 στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, είτε έχουν δηλωθεί ως καταγωγής από τις χώρες αυτές είτε όχι (ΕΕ 2013, L 153, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός), καθόσον αφορά τη City Cycle Industries (στο εξής: City Cycle).

Το νομικό πλαίσιο

2 Οι διατάξεις για την εφαρμογή μέτρων αντιντάμπινγκ από την Ευρωπαϊκή Ένωση που ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών των ένδικων διαφορών περιλαμβάνονταν στον κανονισμό (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51, και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 7, σ. 22), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 1168/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012 (ΕΕ 2012, L 344, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).

3 Το άρθρο 13 του κανονισμού αυτού, έφερε τον τίτλο «Καταστρατήγηση» και είχε ως εξής:

«1. Οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται δυνάμει του παρόντος κανονισμού μπορούν να επεκταθούν έναντι των εισαγωγών από τρίτες χώρες του ομοειδούς προϊόντος, είτε αυτό έχει τροποποιηθεί ελαφρά είτε όχι· ή έναντι των εισαγωγών του ελαφρά τροποποιημένου ομοειδούς προϊόντος από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα· ή μερών αυτού, όταν λαμβάνει χώρα καταστρατήγηση των ισχυόντων μέτρων. Δασμοί αντιντάμπινγκ όχι υψηλότεροι από τους υπολειπόμενους δασμούς αντιντάμπινγκ που έχουν επιβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 5, μπορούν να επεκταθούν έναντι των εισαγωγών από εταιρείες που επωφελούνται από ατομικούς δασμούς στις χώρες που υπόκεινται στα μέτρα όταν λαμβάνει χώρα καταστρατήγηση των ισχυόντων μέτρων. Με τον όρο καταστρατήγηση νοείται κάθε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής εμπορικών συναλλαγών μεταξύ τρίτων χωρών και της Κοινότητας ή μεταξύ ατομικών εταιρειών στη χώρα που υπόκειται στα μέτρα και της Κοινότητας, η οποία απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού, ενώ παράλληλα υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία για ζημία ή στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι εξουδετερώνονται οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του ομοειδούς προϊόντος και όταν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία ότι ασκείται πρακτική ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν, αν χρειαστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2.

Η πρακτική, διαδικασία ή εργασία που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την ελαφρά τροποποίηση του υπό εξέταση προϊόντος για να μπορεί να υπαχθεί σε τελωνειακούς κωδικούς που κανονικά δεν υπόκεινται στα μέτρα υπό τον όρο ότι η τροποποίηση δεν μεταβάλλει τα βασικά χαρακτηριστικά του· την αποστολή του προϊόντος που υπόκειται στα μέτρα μέσω τρίτων χωρών· την

αναδιοργάνωση από τους εξαγωγείς ή παραγωγούς των τρόπων και κυκλωμάτων των πωλήσεών τους στη χώρα που υπόκειται στα μέτρα ούτως ώστε να μπορούν ενδεχομένως να εξάγουν τα προϊόντα τους στην Κοινότητα μέσω παραγωγών που επωφελούνται από ατομικό συντελεστή δασμού χαμηλότερο από τον συντελεστή που εφαρμόζεται στα προϊόντα των κατασκευαστών· και, υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 2, τη συναρμολόγηση μερών από δράση συναρμολόγησης στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα.

2. Μια συναρμολόγηση στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν:

α) η συναρμολόγηση άρχισε ή αυξήθηκε σημαντικά από την έναρξη της έρευνας αντιντάμπινγκ ή αμέσως πριν από αυτήν, και τα χρησιμοποιούμενα μέρη προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα, και

β) τα μέρη αντιπροσωπεύουν ποσοστό 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, αν και σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι υπάρχει καταστρατήγηση, αν η προστιθέμενη αξία των μερών που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας συναρμολόγησης ή συμπλήρωσης υπερβαίνει το 25 % του κόστους κατασκευής και

γ) οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του συναρμολογημένου ομοειδούς προϊόντος εξουδετερώνονται και υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν.

3. Οι έρευνες κινούνται δυνάμει του παρόντος άρθρου με πρωτοβουλία της Επιτροπής ή με αίτηση κράτους μέλους ή οποιουδήποτε ενδιαφερόμενου μέρους με βάση επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τα θέματα για τα οποία γίνεται λόγος στην παράγραφο 1. Η έρευνα αρχίζει, αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής, με κανονισμό της Επιτροπής, με τον οποίον μπορεί επιπλέον να καλούνται οι τελωνειακές αρχές να υποβάλουν τις επίμαχες εισαγωγές υποχρεωτικά σε καταγραφή, σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 5, ή να ζητήσουν τη σύσταση εγγύησης. Οι έρευνες διεξάγονται από την Επιτροπή, η οποία είναι δυνατό να επικουρείται από τις τελωνειακές αρχές, και πρέπει να ολοκληρώνονται εντός εννέα μηνών. Όταν τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν εξακριβωθεί τελικώς, δικαιολογούν την επέκταση της ισχύος των μέτρων, τότε αυτή αποφασίζεται από το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής. Το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση, εκτός αν αποφασίσει με απλή πλειοψηφία να την απορρίψει εντός ενός μηνός από την ημερομηνία υποβολής της πρότασης από την Επιτροπή. Η επέκταση τίθεται σε ισχύ από την ημερομηνία κατά την οποία επιβλήθηκε η υποχρέωση καταγραφής δυνάμει του άρθρου 14 παράγραφος 5 ή την ημερομηνία απαίτησης της παροχής εγγυήσεων. Κατά την εφαρμογή του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται οι συναφείς διαδικαστικές διατάξεις που προβλέπονται από τον παρόντα κανονισμό για την έναρξη και τη διεξαγωγή ερευνών.

4. Οι εισαγωγές δεν υποβάλλονται σε καταγραφή δυνάμει του άρθρου 14 παράγραφος 5 ή σε μέτρα όταν διατίθενται στο εμπόριο από εταιρείες στις οποίες έχουν χορηγηθεί απαλλαγές. Οι αιτήσεις για απαλλαγές δεόντως τεκμηριωμένες με αποδεικτικά στοιχεία υποβάλλονται εντός των προθεσμιών που καθορίζονται στον κανονισμό της Επιτροπής για την έναρξη της έρευνας. Στην περίπτωση που λαμβάνει χώρα πρακτική, διαδικασία ή εργασία εκτός της Κοινότητας, χορηγούνται απαλλαγές στους παραγωγούς του υπό εξέταση προϊόντος οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν ότι δεν είναι συνδεδεμένοι με κανέναν παραγωγό που υπόκειται σε μέτρα και για τους οποίους διαπιστώνεται ότι δεν εφαρμόζουν πρακτικές καταστρατήγησης όπως ορίζεται στις παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου. Στην περίπτωση που λαμβάνει χώρα πρακτική, διαδικασία ή εργασία καταστρατήγησης εντός της Κοινότητας, χορηγούνται απαλλαγές σε εισαγωγείς οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν ότι δεν είναι συνδεδεμένοι με παραγωγούς οι οποίοι υπόκεινται στα μέτρα.

Αυτές οι απαλλαγές χορηγούνται με απόφαση της Επιτροπής, αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής ή με απόφαση του Συμβουλίου περί επιβολής μέτρων και ισχύουν κατά την περίοδο και υπό τους όρους που προβλέπει αυτή η απόφαση.

[…]»

4 Το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού προέβλεπε τα εξής:

«1. Όταν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται την πρόσβαση σε απαραίτητες πληροφορίες ή γενικότερα δεν τις παρέχει εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο παρών κανονισμός ή παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, επιτρέπεται να συνάγονται προσωρινά ή τελικά συμπεράσματα, είτε καταφατικά είτε αποφατικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία.

[…]

6. Αν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται να συνεργασθεί ή συνεργάζεται μεν, αλλά μόνον εν μέρει και με τον τρόπο αυτό εμποδίζεται η πρόσβαση σε χρήσιμες πληροφορίες, το τελικό αποτέλεσμα ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκό για το εν λόγω μέρος από ό,τι θα ήταν αν είχε δεχθεί να συνεργασθεί.»

Το ιστορικό των διαφορών και ο επίδικος κανονισμός

5 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 28 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

6 Στις 14 Αυγούστου 2012 η Ευρωπαϊκή Ένωση Κατασκευαστών Ποδηλάτων (EBMA) υπέβαλε αίτηση προς την Επιτροπή, εξ ονόματος τριών παραγωγών ποδηλάτων της Ένωσης, με την οποία την καλούσε να διενεργήσει έρευνα σχετικά με πιθανή καταστρατήγηση, με εισαγωγές ποδηλάτων προελεύσεως Ινδονησίας, Μαλαισίας, Σρι Λάνκα, και Τυνησίας, των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 990/2011 του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας έπειτα από επανεξέταση ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2 του κανονισμού 1225/2009 (ΕΕ 2011, L 261, σ. 2).

7 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2012 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 875/2012 για την έναρξη έρευνας όσον αφορά την πιθανή καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον εκτελεστικό κανονισμό 990/2011 μέσω εισαγωγών ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, είτε δηλώνονται ως καταγωγής Ινδονησίας, Μαλαισίας, Σρι Λάνκα και Τυνησίας είτε όχι, και για την υπαγωγή των εν λόγω εισαγωγών σε καταγραφή (ΕΕ 2012, L 258, σ. 21).

8 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2012 η Επιτροπή ενημέρωσε τη City Cycle, εταιρία εγκατεστημένη στη Σρι Λάνκα η οποία εξάγει ποδήλατα στην Ένωση, σχετικά με την έναρξη της έρευνας αυτής και της κοινοποίησε έντυπο απαλλαγής βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Η City Cycle κλήθηκε να απαντήσει στο έντυπο αυτό το αργότερο μέχρι τις 2 Νοεμβρίου 2012. Η City Cycle υπέβαλε την απάντησή της ενώπιον της Επιτροπής στις 30 Οκτωβρίου 2012.

9 Στις 21 Ιανουαρίου 2013 η Επιτροπή προέβη σε επιτόπια επαλήθευση στις εγκαταστάσεις της City Cycle.

10 Στις 31 Ιανουαρίου 2013 η Επιτροπή ενημέρωσε τη City Cycle για την πρόθεσή της να εφαρμόσει το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού.

11 Στις 21 Μαρτίου 2013 η Επιτροπή απέστειλε στη City Cycle και στις αρχές της Σρι Λάνκα και τις κινεζικές αρχές το γενικό έγγραφο ενημερώσεως στο οποίο περιλαμβάνονταν τα συμπεράσματά της σχετικά με την πραγματοποίηση μεταφορτώσεων και συναρμολογήσεων και εκφραζόταν η πρόθεσή της να προτείνει την επέκταση στις εισαγωγές από τη Σρι Λάνκα των μέτρων αντιντάμπινγκ που είχαν θεσπιστεί για τις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Κίνας. Με το έγγραφο αυτό απέρριψε, επίσης, την αίτηση απαλλαγής που είχε υποβάλει η City Cycle.

12 Στις 29 Μαΐου 2013 το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό.

13 Στις αιτιολογικές σκέψεις 35 έως 42 του κανονισμού αυτού το Συμβούλιο ανέφερε, κατ' ουσίαν, ως προς τον βαθμό συνεργασίας των εταιριών της Σρι Λάνκα, ότι από τις έξι εταιρίες της Σρι Λάνκα που υπέβαλαν αίτηση για απαλλαγή βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, μόνον οι τρεις θεωρήθηκε ότι συνεργάσθηκαν. Για τις τρεις αυτές εταιρίες, εκ των οποίων μία ανακάλεσε την αίτηση απαλλαγής και οι δύο άλλες δεν συνεργάσθηκαν ικανοποιητικά, τα πορίσματα στηρίχθηκαν στα διαθέσιμα στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού.

14 Στην αιτιολογική σκέψη 58 του εν λόγω κανονισμού το Συμβούλιο έκρινε ότι υπήρξε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Σρι Λάνκα και της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

15 Στις αιτιολογικές σκέψεις 77 έως 82 του επίδικου κανονισμού το Συμβούλιο ανέλυσε τη φύση των πρακτικών καταστρατηγήσεως στις οποίες οφειλόταν η εν λόγω μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ του εν λόγω τρίτου κράτους και της Ένωσης.

16 Όσον αφορά τις πρακτικές μεταφορτώσεως, στις αιτιολογικές σκέψεις 77 έως 79 του ίδιου κανονισμού αναφέρονται τα εξής:

«(77) Οι εξαγωγές των αρχικά συνεργαζόμενων εταιρειών της Σρι Λάνκα ανήλθαν σε 69 % των συνολικών εξαγωγών της Σρι Λάνκα στην Ένωση κατά την [περίοδο αναφοράς]. Για τρεις από τις έξι αρχικά συνεργαζόμενες εταιρείες, η έρευνα δεν αποκάλυψε τυχόν πρακτικές μεταφόρτωσης. Για τις υπόλοιπες εξαγωγές δεν υπήρξε συνεργασία, όπως περιγράφεται στις αιτιολογικές σκέψεις 35 έως 42.

(78) Ως εκ τούτου, με βάση τη μεταβολή του τρόπου διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών στην οποία κατέληξε η αιτιολογική σκέψη 58 μεταξύ της Σρι Λάνκα και της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 13 παράγραφος 1 του βασικού κανονισμού, καθώς και το γεγονός ότι δεν αναγγέλθηκαν και/ή συνεργάστηκαν όλοι οι παραγωγοί/εξαγωγείς της Σρι Λάνκα, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι εξαγωγές των εν λόγω παραγωγών/εξαγωγέων μπορούν να αποδοθούν σε πρακτικές μεταφόρτωσης.

(79) Κατά συνέπεια, επιβεβαιώνεται η μεταφόρτωση προϊόντων κινεζικής καταγωγής μέσω της Σρι Λάνκα.»

17 Στις αιτιολογικές σκέψεις 81 και 82 του ίδιου κανονισμού το Συμβούλιο ανέφερε ότι δεν είχε επιβεβαιωθεί η ύπαρξη εργασιών συναρμολογήσεως κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

18 Στις αιτιολογικές σκέψεις 92, 96 και 110 του ίδιου κανονισμού το Συμβούλιο έκρινε, πρώτον, ότι δεν υπήρχε κανένας άλλος ικανός αποχρών λόγος ούτε οικονομική αιτιολογία πλην της προθέσεως αποφυγής των υφιστάμενων μέτρων αντιντάμπινγκ, δεύτερον, ότι υπήρξε υπονόμευση των επανορθωτικών συνεπειών των μέτρων αυτών και, τρίτον, ότι υπήρχε ντάμπινγκ σε σχέση με την κανονική αξία που είχε ήδη προσδιοριστεί στο παρελθόν.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 115 του επίδικου κανονισμού, ότι υπήρξε καταστρατήγηση, υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, με μεταφόρτωση μέσω της Σρι Λάνκα.

20 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του επίδικου κανονισμού, ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ ύψους 48,5 %, που είχε προβλεφθεί στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 990/2011, επεκτάθηκε στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από τη Σρι Λάνκα, είτε έχουν δηλωθεί ως καταγωγής Σρι Λάνκα είτε όχι. Το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού προβλέπει την είσπραξη του δασμού που επεκτείνεται για τις εισαγωγές αυτές οι οποίες καταγράφονται σύμφωνα με τον κανονισμό 875/2012.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Αυγούστου 2013, η City Cycle άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές την αφορούσαν.

22 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, η City Cycle ζήτησε η υπόθεση να δικαστεί με την ταχεία διαδικασία του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο της διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού. Η αίτηση εκδικάσεως της υποθέσεως με ταχεία διαδικασία έγινε δεκτή με απόφαση του έβδομου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Οκτωβρίου 2013.

23 Η Επιτροπή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Οκτωβρίου 2013, ζήτησε να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 2013 ο πρόεδρος του έβδομου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως της Επιτροπής. Βάσει, όμως, του άρθρου 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεν επετράπη στην Επιτροπή να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως.

24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Μαρτίου 2014, η Maxcom ζήτησε να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με διάταξη της 16ης Ιουλίου 2014 το έβδομο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως της Maxcom.

25 Στις 25 Ιουνίου 2014 η Επιτροπή ζήτησε την άδεια να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως βάσει του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο της διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το εν λόγω αίτημα.

26 Προς στήριξη της προσφυγής η City Cycle επικαλέστηκε πέντε λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, και του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η City Cycle έβαλλε κατά του συμπεράσματος του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών. Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου έβαλλε κατά του συμπεράσματος του Συμβουλίου, που περιλαμβάνεται ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού, σχετικά με την πραγματοποίηση μεταφορτώσεων. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Έβαλλε κατά των εκτιμήσεων του Συμβουλίου σχετικά με την άρνηση συνεργασίας της City Cycle. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως, παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της City Cycle. Σκοπούσε να αποδείξει ότι το Συμβούλιο, αφενός, δεν ενημέρωσε τη City Cycle κατά πρόσφορο τρόπο για την πρόθεσή του να απορρίψει την αίτησή της για απαλλαγή και, αφετέρου, δεν της επέτρεψε την πλήρη πρόσβαση στον φάκελο. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Η City Cycle υποστήριζε ότι υπέστη διακριτική μεταχείριση σε σχέση με έναν εκ των ανταγωνιστών της που εφάρμοζε το ίδιο εμπορικό μοντέλο. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Έβαλλε κατά των εκτιμήσεων του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ.

27 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου η Επιτροπή αμφισβήτησε το παραδεκτό της προσφυγής στο σύνολό της, υποστηρίζοντας ότι η City Cycle δεν ήταν ούτε παραγωγός ούτε εξαγωγέας της Σρι Λάνκα, αλλά απλή τοπική εταιρία παροχής υπηρεσιών που ενεργούσε για λογαριασμό κινεζικής επιχειρήσεως.

28 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα του Συμβουλίου ως προς το παραδεκτό της προσφυγής. Ως προς την ουσία, απέρριψε ως αβάσιμους τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ως προς το πρώτο σκέλος του, καθώς και τον δεύτερο, τον τρίτο, τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως που είχε προβάλει η City Cycle στην προσφυγή της.

29 Έκανε, όμως, δεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Προς στήριξη του σκέλους αυτού η City Cycle προέβαλε, μεταξύ άλλων, μια πρώτη αιτίαση, η οποία στηριζόταν σε πλάνη εκτιμήσεως στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο ανέλυσε, πρώτον, με τις σκέψεις 82 έως 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα στοιχεία που παρέσχε η City Cycle στο πλαίσιο της έρευνας. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι από τα στοιχεία αυτά δεν μπορούσε να προκύψει ότι ήταν πράγματι εξαγωγέας ποδηλάτων καταγωγής Σρι Λάνκα ούτε ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

30 Δεύτερον, με τη σκέψη 98 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όμως, ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε κάποια ένδειξη που να του επιτρέπει να καταλήξει βασίμως στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού, ότι η City Cycle επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις.

31 Τρίτον, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορούσε, βεβαίως, να αποκλεισθεί ότι, μεταξύ όλων των πρακτικών, διαδικασιών ή εργασιών για τις οποίες δεν υφίστατο ικανός λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία πλην της επιβολής του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ, υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, περιλαμβάνεται και η πραγματοποίηση μεταφορτώσεων από τη City Cycle. Εντούτοις, κατά το Γενικό Δικαστήριο, το γεγονός ότι η City Cycle δεν είχε μπορέσει να αποδείξει ότι ήταν πράγματι παραγωγός ποδηλάτων της Σρι Λάνκα ή ότι πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού δεν επέτρεπε στο Συμβούλιο να κρίνει, διά της εις άτοπον απαγωγής, ότι η City Cycle πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις, καθώς μια τέτοια δυνατότητα δεν προκύπτει ούτε από τον βασικό κανονισμό ούτε από τη νομολογία.

32 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να γίνει δεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και ότι παρείλκε η εξέταση των λοιπών αιτιάσεων που είχε προβάλει η City Cycle.

33 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που αφορά τη City Cycle.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

34 Με την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-248/15 P, η Maxcom ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως·

— να απορρίψει στο σύνολό του τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η City Cycle ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

— να καταδικάσει τη City Cycle στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Maxcom στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως και της παρεμβάσεώς της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

35 Με την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-254/15 P, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει τη City Cycle στα δικαστικά έξοδα, και

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των διαδικασιών.

36 Με την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-260/15 P, το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει τη City Cycle στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο στο πλαίσιο αμφοτέρων των διαδικασιών, και

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των διαδικασιών.

37 Με το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως το οποίο υπέβαλε στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-248/15 P, C-254/15 P και C-260/15 P, η City Cycle ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει στο σύνολό τους τις αιτήσεις αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως·

— επικουρικώς, να ακυρώσει εν μέρει το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές επεκτείνουν στη City Cycle τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε επί των εισαγωγών ποδηλάτων καταγωγής Κίνας και απορρίπτουν την αίτηση απαλλαγής της City Cycle·

— να καταδικάσει τη Maxcom, το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η City Cycle στο πλαίσιο αμφοτέρων των διαδικασιών, και

— να λάβει οποιοδήποτε άλλο μέτρο κρίνει πρόσφορο.

38 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 4ης Αυγούστου 2015, οι υποθέσεις C-248/15 P, C-254/15 P και C-260/15 P ενώθηκαν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Επί των αιτήσεων αναιρέσεως

39 Οι λόγοι που προβλήθηκαν με τις τρεις αιτήσεις αναιρέσεως από τη Maxcom, το Συμβούλιο και την Επιτροπή σε μεγάλο βαθμό συμπίπτουν και μπορούν, κατ' ουσίαν, να υπαχθούν σε τέσσερις ομάδες.

40 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραλείποντας να κρίνει το παραδεκτό της προσφυγής της City Cycle. Δεύτερον, η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε πολλαπλώς σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Τρίτον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας και λόγω αντιφατικής αιτιολογίας. Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επίσης, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που είχαν υποβληθεί στην κρίση του. Τέταρτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικονομικά της δικαιώματα.

Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να κρίνει το παραδεκτό της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

41 Η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εξέτασε το παραδεκτό της προσφυγής στο μέτρο που, απαντώντας στα επιχειρήματα που είχε προβάλει η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, περιορίστηκε απλώς στη διαπίστωση, πρώτον, στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή, ως παρεμβαίνουσα, δεν νομιμοποιούνταν να υποβάλει ένσταση απαραδέκτου, δεύτερον, στη σκέψη 44 της αποφάσεως, ότι ο λόγος περί απαραδέκτου είχε προβληθεί σε ιδιαιτέρως προχωρημένο στάδιο της δίκης και, τρίτον, στην ίδια σκέψη, ότι η Επιτροπή είχε απλώς διατυπώσει εικασίες, χωρίς να προσκομίσει αποδείξεις.

42 Πρώτον, κατά την Επιτροπή, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να μην εξετάσει το παραδεκτό της προσφυγής είναι αντίθετη προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία το απαράδεκτο εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από τον δικαστή της Ένωσης. Δεύτερον, το γεγονός ότι η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου μόλις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση οφείλεται στις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου να μην της επιτρέψει να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως. Τρίτον, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να γνωρίζει, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας, ότι η City Cycle δεν είχε αποδείξει ότι ήταν παραγωγός ή εξαγωγέας ποδηλάτων.

43 Η City Cycle αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε, καταρχάς, στις σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι, στο μέτρο που, αφενός, η Επιτροπή είχε παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου και, αφετέρου, το Συμβούλιο δεν είχε υποβάλει το αίτημα να κριθεί απαράδεκτη η προσφυγή, η Επιτροπή δεν νομιμοποιούνταν να προβάλει το απαράδεκτο εγείροντας σχετική ένσταση και το Γενικό Δικαστήριο δεν όφειλε να εξετάσει την ένσταση αυτή. Εν συνεχεία, στη σκέψη 44 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε διατυπώσει απλώς εικασίες ως προς το ζήτημα αυτό. Τέλος, στην ίδια σκέψη, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι οι εικασίες αυτές είχαν διατυπωθεί σε ιδιαίτερα προχωρημένο στάδιο της δίκης.

45 Σε αντίθεση, λοιπόν, προς όσα υποστήριξε η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο δεν παρέλειψε να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής. Εξέτασε τα επιχειρήματα της Επιτροπής ότι η City Cycle δεν ήταν ούτε παραγωγός ούτε εξαγωγέας της Σρι Λάνκα, αλλά τοπική εταιρία παροχής υπηρεσιών που ενεργούσε για λογαριασμό κινεζικής επιχειρήσεως. Αφού ολοκλήρωσε την εξέταση αυτή, ανέφερε ότι τα εν λόγω επιχειρήματα, που είχαν προβληθεί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν στηρίζονταν σε κανένα νέο αποδεικτικό στοιχείο σχετικά με τις σχέσεις μεταξύ της City Cycle και της επίμαχης κινεζικής επιχειρήσεως και αφορούν, συνεπώς, απλές εικασίες. Απέρριψε, κατόπιν τούτου, την ένσταση απαραδέκτου που είχε προβάλει η Επιτροπή.

46 Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραλείποντας να εξετάσει το παραδεκτό της προσφυγής. Επομένως, ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί των λόγων αναιρέσεως που στηρίζονται σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Η δεύτερη ομάδα των λόγων αναιρέσεως βάλλει κατά των σκέψεων 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι σκέψεις αυτές πάσχουν πλάνη περί το δίκαιο, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε ορθή εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

48 Κατά πρώτον, η Maxcom και η Επιτροπή βάλλουν κατά της κρίσεως του Γενικού Δικαστηρίου ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η City Cycle πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις στηριζόμενο στη διαπίστωση ότι η εταιρία αυτή δεν αποτελούσε στην πραγματικότητα παραγωγό ποδηλάτων από τη Σρι Λάνκα και ότι δεν πραγματοποιούσε συναρμολογήσεις υπερβαίνουσες τα όρια που θεσπίζονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Πρώτον, κατά τη Maxcom, σε συνθήκες όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, στην οποία η City Cycle εισήγαγε μέρη ποδηλάτου κινεζικής προελεύσεως και εξήγαγε ποδήλατα προς την Ένωση χωρίς να αποδεικνύει ότι είναι παραγωγός ή ότι οι συναρμολογήσεις που πραγματοποιεί υπερβαίνουν τα όρια που θεσπίζονται από το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνται μεταφορτώσεις. Δεύτερον, η Maxcom φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο «επιβράβευσε» τη City Cycle για την παροχή πληροφοριών οι οποίες δεν ήταν πλήρεις, ήταν αντιφατικές και δεν μπορούσαν να επαληθευτούν. Τρίτον, η Maxcom αναφέρει ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου δεν είναι σύμφωνη ούτε προς τον σκοπό του βασικού κανονισμού ούτε προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που είναι υπεύθυνα για τη διενέργεια ερευνών αντιντάμπινγκ και τη λήψη μέτρων αντιντάμπινγκ (στο εξής: θεσμικά όργανα της Ένωσης) έχουν ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά τη διενέργεια των ερευνών αυτών.

49 Κατά δεύτερον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς απαίτησε από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να αποδείξουν ότι κάθε παραγωγός-εξαγωγέας στη χώρα για την οποία διενεργείται η έρευνα πραγματοποιεί μεταφορτώσεις και κατ' αυτόν τον τρόπο προέβη σε αντιστροφή του βάρους αποδείξεως. Συγκεκριμένα, πρώτον, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού επιβάλλει στα θεσμικά όργανα της Ένωσης την υποχρέωση να προβαίνουν σε ανάλυση σε επίπεδο χώρας και όχι σε επίπεδο μεμονωμένων εξαγωγέων, καθώς η δεύτερη αυτή ανάλυση βαρύνει τους παραγωγούς-εξαγωγείς. Δεύτερον, μια τέτοια ερμηνεία θα στερούσε από κάθε νόημα το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σύγχυση μεταξύ της έννοιας της «πρακτικής καταστρατηγήσεως» και μίας εκ των μορφών εκδηλώσεώς της, δηλαδή της μεταφορτώσεως. Τέταρτον, η απαίτηση να διαπιστώνεται εξατομικευμένα η πραγματοποίηση μεταφορτώσεων παραβιάζει τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια προς απόδειξη της υπάρξεως καταστρατηγήσεως. Πέμπτον, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως των διαφόρων λόγων ακυρώσεως που είχαν προβληθεί, έκανε δεκτές προδήλως αντιφατικές ερμηνείες της έννοιας της «πρακτικής καταστρατηγήσεως».

50 Κατά τρίτον, η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν τα συμπεράσματα του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων ήταν εσφαλμένα, δεν μπορούσε πάντως να δικαιολογηθεί η ακύρωση του επίδικου κανονισμού. Συγκεκριμένα, η Maxcom επισημαίνει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, πλάνη περί το δίκαιο μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της οικείας πράξεως μόνον εφόσον σε περίπτωση που δεν είχε μεσολαβήσει η πλάνη θα ήταν διαφορετική η έκβαση της συνολικής εκτιμήσεως. Εξάλλου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπενθυμίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αμφισβητεί την ορθότητα της αιτιολογικής σκέψεως 78 του εν λόγω κανονισμού, στην οποία το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι, δεδομένου ότι δεν είχαν αναγγελθεί και δεν είχαν συνεργαστεί όλοι οι παραγωγοί-εξαγωγείς

ποδηλάτων της Σρι Λάνκα, οι εξαγωγές των εν λόγω παραγωγών-εξαγωγέων μπορούσαν να αποδοθούν σε πρακτικές μεταφορτώσεως. Από αυτή την αιτιολογική σκέψη προκύπτει, συνεπώς, το συμπέρασμα ότι η διαπίστωση περί της υπάρξεως πρακτικών μεταφορτώσεων μέσω της Σρι Λάνκα δεν στηρίζεται αποκλειστικά στη διαπίστωση ότι η City Cycle επιδιδόταν σε τέτοιες πρακτικές. Συνεπώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ακόμη και αν το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η City Cycle μετείχε σε πρακτικές μεταφορτώσεως, ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα, βάσει αποδεικτικών στοιχείων που αφορούσαν άλλους παραγωγούς-εξαγωγείς από τη Σρι Λάνκα και τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών, ότι πραγματοποιούνταν μεταφορτώσεις στη Σρι Λάνκα.

51 Η City Cycle αμφισβητεί το παραδεκτό των επιχειρημάτων αυτών, στο μέτρο που βάλλουν κατά του συμπεράσματος του Γενικού Δικαστηρίου ότι δεν υπήρχαν επαρκείς αποδείξεις για την πραγματοποίηση πρακτικών μεταφορτώσεως εκ μέρους της εταιρίας αυτής και αφορούσαν, συνεπώς, εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Η City Cycle αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά και ως προς την ουσία τους.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

– Επί του παραδεκτού

52 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συγκεκριμένα, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου καθώς και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία τα οποία του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών.

53 Προβαλλόμενη, όμως, παράβαση των κανόνων περί αποδείξεως συνιστά νομικό ζήτημα το οποίο παραδεκτώς προβάλλεται κατ' αναίρεση (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 44).

54 Η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, με τις αιτιάσεις που διατυπώνουν προς στήριξη της πρώτης ομάδας των λόγων αναιρέσεως, προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη τους κανόνες που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τον αναγκαίο βαθμό αποδείξεως όσον αφορά την ύπαρξη καταστρατηγήσεως, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Συνεπώς, το επιχείρημα της City Cycle σχετικά με το απαράδεκτο της υπό εξέταση ομάδας των λόγων αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

– Επί της ουσίας

i) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

55 Όλες οι αιτιάσεις που διατυπώνουν η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή στο πλαίσιο της εξεταζόμενης ομάδας των λόγων αναιρέσεως αφορούν το ζήτημα του βάρους αποδείξεως και του αναγκαίου βαθμού αποδείξεως σε υποθέσεις καταστρατηγήσεως, υπό περιστάσεις στις οποίες τμήμα των παραγωγών-εξαγωγέων δεν συνεργάστηκε καθόλου στην έρευνα ή δεν συνεργάστηκε ικανοποιητικά.

56 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής και, ειδικότερα, σε ζητήματα μέτρων εμπορικής άμυνας, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως λόγω της πολυπλοκότητας των οικονομικών, πολιτικών και νομικών καταστάσεων που πρέπει να εξετάσουν. Ο δικαστικός έλεγχος μιας τέτοιας εκτιμήσεως πρέπει, συνεπώς, να περιορίζεται στον έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων διαδικασίας, της ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίχθηκε η αμφισβητούμενη επιλογή και της απουσίας πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή καταχρήσεως εξουσίας (απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψη 63 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Περαιτέρω, όσον αφορά το βάρος αποδείξεως της καταστρατηγήσεως, κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η ύπαρξη καταστρατηγήσεως των μέτρων αντιντάμπινγκ αποδεικνύεται, εφόσον πληρούνται τέσσερις προϋποθέσεις. Πρώτον, πρέπει να υπάρχει μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ τρίτων χωρών και της Ένωσης ή μεταξύ των εταιριών της χώρας που υπόκειται στα μέτρα και της Ένωσης. Δεύτερον, η μεταβολή αυτή πρέπει να απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού. Τρίτον, πρέπει να υφίστανται στοιχεία περί του ότι ζημιώνεται η βιομηχανία της Ένωσης ή ότι εξουδετερώνονται οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού. Τέταρτον, πρέπει να υφίστανται αποδεικτικά στοιχεία περί της υπάρξεως ντάμπινγκ.

58 Δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, στην Επιτροπή απόκειται να κινήσει έρευνα με βάση αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτουν εκ πρώτης όψεως πρακτικές καταστρατηγήσεως. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διάταξη αυτή θεσπίζει την αρχή ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης φέρουν το βάρος αποδείξεως της υπάρξεως καταστρατηγήσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 35).

59 Επίσης, από το γράμμα και την οικονομία του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως, τα θεσμικά όργανα οφείλουν να προβαίνουν σε σφαιρική ανάλυση ως προς την τρίτη χώρα την οποία αφορά η έρευνα σχετικά με καταστρατήγηση στο σύνολό της. Αντιθέτως, δεν απόκειται σε αυτά, προκειμένου να αποδείξουν την εν λόγω καταστρατήγηση, να προβαίνουν σε ανάλυση της καταστάσεως κάθε μεμονωμένου παραγωγού-εξαγωγέα, καθώς η ανάλυση αυτή βαρύνει τους εν λόγω μεμονωμένους παραγωγούς-εξαγωγείς στο πλαίσιο των αιτήσεων που υποβάλλονται βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του ανωτέρω κανονισμού.

60 Συγκεκριμένα, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι, όταν αποδεικνύεται η ύπαρξη καταστρατηγήσεως μέτρων αντιντάμπινγκ, τα μέτρα αυτά μπορούν να επεκταθούν και στις εισαγωγές ομοειδών προϊόντων από τρίτες χώρες. Επίσης, το άρθρο 13, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού προβλέπει τη δυνατότητα των παραγωγών-εξαγωγέων που εδρεύουν στην εν λόγω τρίτη χώρα να λάβουν απαλλαγή κατόπιν υποβολής σχετικής αιτήσεως, αν δεν είναι συνδεδεμένοι με κανέναν παραγωγό που υπόκειται στα εν λόγω μέτρα και αποδεικνύουν ότι δεν επιδίδονταν σε πρακτικές καταστρατηγήσεως. Η διάταξη αυτή απαιτεί να είναι δεόντως τεκμηριωμένες οι αιτήσεις απαλλαγής.

61 Όπως επισημαίνουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η ύπαρξη καταστρατηγήσεως των μέτρων αντιντάμπινγκ αποδεικνύεται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης συνολικά για τη συγκεκριμένη τρίτη χώρα, ενώ σε κάθε μεμονωμένο παραγωγό-εξαγωγέα απόκειται να αποδείξει ότι η ειδική κατάσταση υπό την οποία τελεί δικαιολογεί να του χορηγηθεί απαλλαγή δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού.

62 Τέλος, όσον αφορά τον αναγκαίο βαθμό αποδείξεως της υπάρξεως καταστρατηγήσεως σε περίπτωση ανεπαρκούς ή ανύπαρκτης συνεργασίας εκ μέρους τμήματος των παραγωγών-εξαγωγέων, υπενθυμίζεται ότι καμία διάταξη του βασικού κανονισμού δεν παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία, στο πλαίσιο έρευνας για την ύπαρξη καταστρατηγήσεως, να υποχρεώσει τους παραγωγούς ή τους εξαγωγείς, τους οποίους αφορά η καταγγελία, να συμμετάσχουν στην έρευνα ή να παράσχουν πληροφορίες. Επομένως, η Επιτροπή στηρίζεται στην οικειοθελή συνεργασία των ενδιαφερομένων μερών προκειμένου να λάβει τις απαραίτητες πληροφορίες (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 32).

63 Για τον λόγο αυτόν, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε στο άρθρο 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ότι, όταν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται την πρόσβαση σε απαραίτητες πληροφορίες ή γενικότερα δεν τις παρέχει ή παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, επιτρέπεται να συνάγονται προσωρινά ή τελικά συμπεράσματα, είτε καταφατικά είτε αποφατικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 33).

64 Επιπλέον, το άρθρο 18, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι, σε περίπτωση που ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν συνεργάζεται ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει και, ως εκ τούτου, δεν γνωστοποιούνται χρήσιμα στοιχεία, η προκύπτουσα κατάσταση ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκή για το συγκεκριμένο μέρος απ' ό,τι θα ήταν αν αυτό είχε συνεργασθεί.

65 Σε περίπτωση συνολικής ή μερικής αρνήσεως συνεργασίας των παραγωγών-εξαγωγέων, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, παρότι ο βασικός κανονισμός, και ιδίως το άρθρο 13, παράγραφος 3, καθιερώνει την αρχή ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης φέρουν το βάρος να αποδείξουν την καταστρατήγηση, οι παράγραφοι 1 και 6 του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού αποσκοπούν σαφώς στο να μετριασθεί το εν λόγω βάρος, προβλέποντας ότι τα εν λόγω θεσμικά όργανα μπορούν να στηρίξουν το πόρισμα έρευνας για την ύπαρξη καταστρατηγήσεως στα διαθέσιμα στοιχεία και ότι τα μέρη που δεν συνεργάστηκαν στην έρευνα διατρέχουν τον κίνδυνο να περιέλθουν σε λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση από αυτή που θα ίσχυε αν είχαν συνεργασθεί στην έρευνα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 35).

66 Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει, συναφώς, ότι από το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης δεν ήταν να καθιερώσει νόμιμο τεκμήριο που να επιτρέπει την ευθεία συναγωγή καταστρατηγήσεως από την άρνηση συνεργασίας των ενδιαφερομένων ή εμπλεκόμενων μερών και, συνεπώς, να απαλλάξει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης από κάθε υποχρέωση αποδείξεως. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη της δυνατότητας συναγωγής ακόμη και τελικών συμπερασμάτων βάσει των διαθέσιμων στοιχείων και της μεταχειρίσεως του ενδιαφερομένου ο οποίος αρνείται να συνεργασθεί ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει, κατά τρόπο λιγότερο ευνοϊκό από ό,τι αν είχε συνεργασθεί, είναι εξίσου προφανές ότι επιτρέπεται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων από τις οποίες να μπορεί να συναχθεί η καταστρατήγηση κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 36).

67 Κάθε άλλη λύση εγκυμονεί τον κίνδυνο υπονομεύσεως της αποτελεσματικότητας των μέτρων εμπορικής άμυνας της Ένωσης, οσάκις τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έρχονται αντιμέτωπα με άρνηση συνεργασίας στο πλαίσιο έρευνας για τη διαπίστωση καταστρατηγήσεως (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 37).

68 Εν προκειμένω, η άρνηση συνεργασίας δεν αφορά το σύνολο των παραγωγών-εξαγωγέων αλλά μόνον ορισμένους εξ αυτών. Αφενός, όμως, το γράμμα του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού δεν εμποδίζει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να διαπιστώνουν την ύπαρξη καταστρατηγήσεως μέτρων αντιντάμπινγκ στηριζόμενα σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων σε περίπτωση που παραγωγοί-εξαγωγείς που εκπροσωπούν σημαντικό τμήμα των εισαγωγών του οικείου προϊόντος στην Ένωση δεν συνεργάστηκαν καθόλου ή δεν συνεργάστηκαν επαρκώς στην έρευνα. Αφετέρου, η ανάγκη διασφαλίσεως της αποτελεσματικότητας των μέτρων εμπορικής άμυνας

δικαιολογεί επίσης, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, να επιτρέπεται τα εν λόγω θεσμικά όργανα να στηριχθούν σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι υφίσταται καταστρατήγηση, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

69 Ακόμη, όμως, και αν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιτρέπεται να στηρίζονται σε δέσμη ενδείξεων, βάσει του άρθρου 13, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού, οι ενδείξεις αυτές πρέπει πάντως να τείνουν να αποδείξουν ότι πληρούνται οι τέσσερις προϋποθέσεις που αναφέρθηκαν στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως. Όσον αφορά, συνεπώς, τη δεύτερη εκ των προϋποθέσεων αυτών, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να διαθέτουν στοιχεία τα οποία τείνουν να αποδείξουν ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτική, διαδικασία ή εργασία για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία πλην της επιβολής του δασμού.

ii) Επί της πολλαπλής πλάνης περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

70 Υπό το πρίσμα ακριβώς των ανωτέρω εκτιμήσεων πρέπει να κριθεί αν, όπως υποστηρίζουν η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου πάσχει πλάνη περί το δίκαιο σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, καθόσον έκρινε, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η City Cycle πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις και, ως εκ τούτου, έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού στο μέτρο που αυτός αφορά την εταιρία αυτή.

71 Η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, πρώτον, ότι σε αντίθεση προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, το Συμβούλιο, στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού, καλώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν πρακτικές μεταφορτώσεως στηριζόμενο στη διαπίστωση ότι η City Cycle δεν αποτελούσε στην πραγματικότητα παραγωγό ποδηλάτων από τη Σρι Λάνκα και ότι δεν πραγματοποιούσε συναρμολογήσεις υπερβαίνουσες τα όρια που θεσπίζονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Δεύτερον, προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι απαίτησε από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να αποδεικνύουν ότι κάθε παραγωγός-εξαγωγέας στη χώρα για την οποία διενεργείται η έρευνα πραγματοποιεί μεταφορτώσεις και κατ' αυτόν τον τρόπο προέβη σε αντιστροφή του βάρους αποδείξεως. Τρίτον, υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν τα συμπεράσματα του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων ήταν εσφαλμένα, δεν μπορούσε, πάντως, να δικαιολογηθεί η ακύρωση του επίδικου κανονισμού.

72 Με τα επιχειρήματα αυτά η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή βάλλουν κατά των σκέψεων 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε κάποια ένδειξη που να του επιτρέπει να διαπιστώσει, στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού, ότι η City Cycle επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε ότι το γεγονός ότι η City Cycle δεν είχε μπορέσει να αποδείξει ότι ήταν πράγματι παραγωγός ποδηλάτων από τη Σρι Λάνκα ούτε ότι πληρούσε τα κριτήρια που προβλέπονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού δεν επέτρεπε στο Συμβούλιο να κρίνει, εξ ορισμού, ότι η City Cycle επιδιδόταν σε δράσεις μεταφορτώσεως.

73 Σε αντίθεση προς ό,τι προκύπτει τόσο από τα επιχειρήματα της Maxcom, του Συμβουλίου και της Επιτροπής όσο και από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού δεν περιλαμβάνει μεμονωμένη ανάλυση τυχόν πρακτικών καταστρατηγήσεως εκ μέρους της City Cycle.

74 Η αιτιολογική αυτή σκέψη εντάσσεται σε τμήμα του εν λόγω κανονισμού, επιγραφόμενο «μεταφόρτωση», το οποίο αφορά τη δεύτερη εκ των τεσσάρων προϋποθέσεων που αναφέρθηκαν στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως. Στο τμήμα αυτό το Συμβούλιο ανέφερε, καταρχάς, στην

αιτιολογική σκέψη 77 του επίδικου κανονισμού, ότι για τρεις από τις έξι αρχικά συνεργασθείσες εταιρίες η έρευνα δεν αποκάλυψε τυχόν πρακτικές μεταφορτώσεως. Για τις υπόλοιπες εξαγωγές προς την Ένωση το Συμβούλιο επισήμανε ότι δεν υπήρξε συνεργασία. Ακολούθως, στην αιτιολογική σκέψη 78 του κανονισμού αυτού, το Συμβούλιο ανέφερε, αφενός, ότι στην αιτιολογική σκέψη 58 διαπιστώθηκε η ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Σρι Λάνκα και της Ένωσης και, αφετέρου, ότι δεν αναγγέλθηκαν ούτε συνεργάσθηκαν όλοι οι παραγωγοί-εξαγωγείς της Σρι Λάνκα. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εξαγωγές των εν λόγω παραγωγών-εξαγωγέων προς την Ένωση «μπορούν να αποδοθούν» σε πρακτικές μεταφορτώσεως. Τέλος, στην αιτιολογική σκέψη 79 του ίδιου κανονισμού, το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι επιβεβαιώνεται η μεταφόρτωση προϊόντων κινεζικής καταγωγής μέσω της Σρι Λάνκα.

75 Το συμπέρασμα περί της πραγματοποιήσεως δράσεων μεταφορτώσεως αφορά, συνεπώς, όλους τους παραγωγούς-εξαγωγείς που αρνήθηκαν να συνεργαστούν και στηρίζεται σε διπλή διαπίστωση, και συγκεκριμένα, αφενός, στην ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των συναλλαγών και, αφετέρου, στην άρνηση συνεργασίας τμήματος των παραγωγών-εξαγωγέων.

76 Όπως προκύπτει από τις αρχές που εκτέθηκαν στις σκέψεις 65 έως 69 της παρούσας αποφάσεως, αυτή η διπλή διαπίστωση δεν επέτρεπε να συναχθεί το συμπέρασμα ούτε ότι η City Cycle μετείχε σε δράσεις μεταφορτώσεως ως μεμονωμένος παραγωγός-εξαγωγέας ούτε ότι πραγματοποιούνταν τέτοιες πρακτικές σε επίπεδο Σρι Λάνκα.

77 Πράγματι, αφενός, παρότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιτρέπεται σε περίπτωση ανεπαρκούς συνεργασίας να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να κρίνουν ότι υφίσταται καταστρατήγηση, δεν υφίσταται, πάντως, νόμιμο τεκμήριο βάσει του οποίου σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας ενδιαφερόμενου μέρους θα μπορούσε να συναχθεί ευθέως η ύπαρξη μιας τέτοιας καταστρατηγήσεως. Εξάλλου, τα θεσμικά όργανα πρέπει να διαθέτουν ενδείξεις που τείνουν να αποδείξουν ότι πληρούνται και οι τέσσερις προϋποθέσεις της υπάρξεως καταστρατηγήσεως, που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως, περιλαμβανομένης της προϋποθέσεως που αφορά το ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτικές καταστρατηγήσεως. Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να συναγάγει αποκλειστικά και μόνο από την άρνηση συνεργασίας εκ μέρους τμήματος των παραγωγών-εξαγωγέων την πραγματοποίηση πρακτικών μεταφορτώσεως.

78 Αφετέρου, δεδομένου ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών αποτελεί την πρώτη από τις τέσσερις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται ώστε να αποδεικνύεται νομίμως η ύπαρξη καταστρατηγήσεως, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να βασισθεί στη διαπίστωση της υπάρξεως μιας τέτοιας μεταβολής, θεωρώντας την ως ένδειξη περί του ότι πληρούται η δεύτερη από τις τέσσερις αυτές προϋποθέσεις, κατά την οποία η εν λόγω μεταβολή πρέπει να προκαλείται από πρακτικές καταστρατηγήσεως.

79 Συνεπώς, στο μέτρο που η διπλή διαπίστωση στην οποία προέβη το Συμβούλιο στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού δεν επέτρεπε στο Συμβούλιο να συναγάγει βασίμως ούτε ότι η City Cycle μετείχε σε πρακτικές μεταφορτώσεως, ως μεμονωμένος παραγωγός-εξαγωγέας, ούτε ότι πραγματοποιούνταν τέτοιες πρακτικές στο επίπεδο της Σρι Λάνκα, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει βασίμως στο συμπέρασμα ότι η City Cycle πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις και, ως εκ τούτου, έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού στο μέτρο που αυτός αφορά την εν λόγω εταιρία.

80 Εξάλλου, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο και η Επιτροπή, τίποτα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι αυτό που απαιτούσε το Γενικό Δικαστήριο από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ήταν να αποδεικνύουν ότι κάθε παραγωγός-εξαγωγέας πραγματοποιεί πρακτικές μεταφορτώσεως. Συγκεκριμένα, κρίνοντας ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν μεταφορτώσεις από

τη City Cycle και ακυρώνοντας εν μέρει τον επίδικο κανονισμό, το Γενικό Δικαστήριο άντλησε, απλώς, τις συνέπειες του γεγονότος ότι οι πληροφορίες που διέθετε το Συμβούλιο, όπως αυτές περιγράφονταν στην αιτιολογική σκέψη 78 του επίδικου κανονισμού, δεν του επέτρεπαν να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιούνταν πρακτικές μεταφορτώσεως στο επίπεδο της χώρας και δεν αποτελούσαν πραγματική βάση για να θεωρηθεί ότι η City Cycle μετείχε στις πρακτικές αυτές.

81 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η δεύτερη ομάδα των λόγων ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των λόγων αναιρέσεως που στηρίζονται σε έλλειψη αιτιολογίας, αντιφατική αιτιολογία και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

82 Στην τρίτη ομάδα των λόγων αναιρέσεως η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επίσης, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που υποβλήθηκαν στην κρίση του.

83 Κατά πρώτον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, καθώς το Γενικό Δικαστήριο δεν αναφέρει τον λόγο για τον οποίο το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, αφενός, από τις σκέψεις 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό αν η πλημμέλεια που αποδίδεται στο Συμβούλιο είναι απλή πλάνη εκτιμήσεως ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο δεν αναφέρει τους λόγους για τους οποίους τα αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν στην κρίση του, συμπεριλαμβανομένων των διαθέσιμων στοιχείων, δεν του επιτρέπουν να συναγάγει το συμπέρασμα ότι η City Cycle επιδιδόταν σε δραστηριότητες μεταφορτώσεων.

84 Κατά δεύτερον, η Maxcom και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αιτιολογία της αποφάσεως είναι αντιφατική. Πρώτον, η Maxcom υποστηρίζει ότι τα συμπεράσματα που διατυπώνονται στις σκέψεις 98 και 99 της εν λόγω αποφάσεως αντιφάσκουν προς τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως και ιδίως όσα αναφέρονται στις σκέψεις 131 έως 135 της αποφάσεως αυτής, στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, επισήμανε ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η City Cycle ήταν ελλιπείς και, αφετέρου, απέρριψε την αιτίαση που στηριζόταν στο ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού και παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας και την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τη διαπίστωση περί αρνήσεως συνεργασίας της City Cycle. Δεύτερον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι από τη σκέψη 97 της ίδιας αποφάσεως προκύπτει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η City Cycle δεν επέτρεπαν να αποδειχθεί ότι αυτή ήταν πράγματι εξαγωγέας από τη Σρι Λάνκα ούτε ότι πληρούσε τα κριτήρια που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Η Επιτροπή διερωτάται, συναφώς, πώς είναι δυνατόν τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία, μολονότι αποτελούν ένδειξη περί του ότι η City Cycle επιδίδεται σε καταστρατήγηση μέσω πρακτικών συναρμολογήσεως, να μην αποδεικνύουν ότι επιδίδεται και σε μεταφορτώσεις. Τρίτον, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι βεβαίωσε, αφενός, ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε καμία ένδειξη που θα του επέτρεπε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η City Cycle μετείχε σε τέτοιες πρακτικές μεταφορτώσεων και, αφετέρου, ότι μεγάλος όγκος διαθέσιμων στοιχείων επέτρεπε το συμπέρασμα ότι υπήρξε καταστρατήγηση εκ μέρους της City Cycle, στη σκέψη 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

85 Κατά τρίτον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που υποβλήθηκαν στην κρίση του. Πρώτον, δεδομένου ότι η μεταφόρτωση αποδείχθηκε δεόντως στο επίπεδο της χώρας και η City Cycle δεν δικαιούνταν απαλλαγή, το μόνο συμπέρασμα που θα μπορούσε να αντλήσει το Γενικό Δικαστήριο ήταν ότι η City Cycle πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις. Δεύτερον, η παραμόρφωση αυτή προκύπτει επίσης από τις σκέψεις 83, 94, 97, 109, 112

και 121 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που αφορούν την αίτηση απαλλαγής της City Cycle, κατά τις οποίες η εταιρία αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου η συναρμολόγηση η οποία πραγματοποιείται στη χώρα όπου διεξάγεται η έρευνα να προσδώσει στα προϊόντα τοπική καταγωγή.

86 Η City Cycle αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

87 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα που αφορά την ανεπάρκεια της αιτιολογίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, από το σκεπτικό μιας αποφάσεως πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, ούτως ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η απόφαση αυτή και το Δικαστήριο να δύναται να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Areva κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-247/11 P και C-253/11 P, EU:C:2014:257, σκέψη 54).

88 Συναφώς, αφενός, το ότι οι σκέψεις 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν αναφέρουν αν η πλημμέλεια του Συμβουλίου αποτελεί απλή πλάνη εκτιμήσεως ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσει στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

89 Υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο έλεγχος από το Γενικό Δικαστήριο των αποδεικτικών στοιχείων επί των οποίων τα θεσμικά όργανα της Ένωσης στήριξαν τις διαπιστώσεις τους δεν αποτελεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών η οποία υποκαθιστά εκείνη των εν λόγω οργάνων. Ο έλεγχος αυτός δεν θίγει την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως των οργάνων της Ένωσης στον τομέα της εμπορικής πολιτικής, αλλά περιορίζεται στη διαπίστωση του αν τα εν λόγω στοιχεία είναι ικανά να στηρίξουν τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν τα όργανα αυτά. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να ελέγχει όχι μόνον την ακρίβεια των αποδεικτικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση, την αξιοπιστία και τη συνοχή τους, αλλά επίσης αν τα στοιχεία αυτά αποτελούν το σύνολο των ληπτέων υπόψη συναφών στοιχείων για την εκτίμηση σύνθετης καταστάσεως και αν είναι ικανά να θεμελιώσουν τα εξ αυτών αρυόμενα συμπεράσματα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 7ης Απριλίου 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava κ.λπ. κατά Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P και C-193/14 P, EU:C:2016:209, σκέψεις 35 και 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

90 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 79 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να θεμελιώσει το συμπέρασμά του περί της υπάρξεως πρακτικών μεταφορτώσεως σε επίπεδο Σρι Λάνκα δεν ήταν ικανά να στηρίξουν ένα τέτοιο συμπέρασμα. Βάσει της νομολογίας που αναφέρθηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως, από τη σκέψη 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει εμμέσως πλην σαφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο εντόπισε στη σκέψη αυτή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

91 Αφετέρου, όσον αφορά το ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους τα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομισθεί ενώπιόν του δεν επέτρεπαν το συμπέρασμα ότι η City Cycle επιδιδόταν σε δράσεις μεταφορτώσεως, αρκεί να επισημανθεί ότι το επιχείρημα αυτό στερείται πραγματικής βάσεως, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τους σχετικούς λόγους. Συγκεκριμένα, στις σκέψεις 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ανέφερε, αφενός, ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε καμία ένδειξη που θα του επέτρεπε να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό και, αφετέρου, ότι το εν λόγω συμπέρασμα δεν μπορούσε να συναχθεί από το ότι η City Cycle δεν είχε αποδείξει ότι ήταν πράγματι εξαγωγέας καταγωγής Σρι Λάνκα ούτε ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

92 Συνεπώς, το επιχείρημα που αφορά την ανεπάρκεια της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.

93 Δεύτερον, όσον αφορά τις προβληθείσες αντιφάσεις στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, διαπιστώνεται, κατά πρώτον, ότι τα συμπεράσματα που παρατίθενται στις σκέψεις 98 και 99 της αποφάσεως αυτής δεν αντιφάσκουν προς τα συμπεράσματα που αφορούν τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, με τα οποία το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, επισήμανε ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η City Cycle ήταν ελλιπείς και, αφετέρου, απέρριψε την αιτίαση που στηριζόταν στο ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού και παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας και την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τη διαπίστωση περί αρνήσεως συνεργασίας της City Cycle. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 66 της παρούσας αποφάσεως, παρότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιτρέπεται σε περίπτωση ανεπαρκούς συνεργασίας να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να κρίνουν ότι υφίσταται καταστρατήγηση, δεν υφίσταται, πάντως, νόμιμο τεκμήριο βάσει του οποίου σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας του ενδιαφερομένου θα μπορούσε να συναχθεί ευθέως η ύπαρξη μιας τέτοιας καταστρατηγήσεως.

94 Κατά δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα που αφορά τη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και το ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία προέκυπτε ότι η City Cycle προβαίνει σε καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ με πρακτικές συναρμολογήσεως, παρατηρείται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία διαπίστωση σχετικά με την πραγματοποίηση δράσεων συναρμολογήσεως εκ μέρους της City Cycle, με αποτέλεσμα το επιχείρημα αυτό να στερείται πραγματικής βάσεως.

95 Κατά τρίτον, όσον αφορά την προβληθείσα αντίφαση μεταξύ των συμπερασμάτων ότι, αφενός, το Συμβούλιο δεν διέθετε καμία ένδειξη που θα του επέτρεπε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η City Cycle μετείχε σε πρακτικές μεταφορτώσεων και, αφετέρου, ότι μεγάλος όγκος διαθέσιμων στοιχείων επέτρεπε το συμπέρασμα αυτό, διαπιστώνεται ότι το εξεταζόμενο επιχείρημα στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, στη σκέψη 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε αιτίαση της City Cycle σχετικά με παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως εκ μέρους του Συμβουλίου, κατά την οποία το Συμβούλιο δεν είχε εξηγήσει ποια ήταν η φύση των διαθέσιμων στοιχείων, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, τα οποία έλαβε υπόψη. Επομένως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη αυτή ουδόλως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα διαθέσιμα στοιχεία επέτρεπαν το συμπέρασμα ότι υπήρξε καταστρατήγηση. Συνεπώς, καμία αντίφαση δεν υφίσταται μεταξύ όσων παρατίθενται στις σκέψεις 131 και 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

96 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι αντιφατική πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

97 Τρίτον, όσον αφορά την παραμόρφωση των πραγματικών στοιχείων την οποία προέβαλε το Συμβούλιο, επισημαίνεται, πρώτον, ότι σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, από τη σκέψη 79 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποδείχθηκε προσηκόντως η πραγματοποίηση πρακτικών μεταφορτώσεως στο επίπεδο της χώρας. Δεύτερον, το Συμβούλιο, παρότι υποστηρίζει ότι η παραμόρφωση αυτή προκύπτει και από τα συμπεράσματα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την αίτηση απαλλαγής της City Cycle, σύμφωνα με τα οποία η εταιρία αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου η συναρμολόγηση που πραγματοποιείται στη χώρα όπου διεξάγεται η έρευνα να προσδώσει στα προϊόντα τοπική καταγωγή, δεν διευκρινίζει πάντως ως προς τι το Δικαστήριο, με τα συμπεράσματα αυτά, παραμόρφωσε τα πραγματικά στοιχεία που είχαν υποβληθεί στην κρίση του. Επομένως, το σχετικό επιχείρημα του Συμβουλίου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

98 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα που αφορά την παραμόρφωση των πραγματικών στοιχείων, καθώς και η τρίτη ομάδα των λόγων αναιρέσεως, στο σύνολό τους, ως αβάσιμα.

Επί του λόγου αναιρέσεως τον οποίο η Επιτροπή στηρίζει σε προσβολή των δικονομικών της δικαιωμάτων

Επιχειρήματα των διαδίκων

99 Η Επιτροπή προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικονομικά της δικαιώματα, στο μέτρο που της απαγόρευσε να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως. Η Επιτροπή υπενθυμίζει συναφώς, καταρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να κάνει δεκτή την αίτηση εκδικάσεως της υποθέσεως με ταχεία διαδικασία η οποία, βάσει του άρθρου 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, αποκλείει κάθε γραπτή παρέμβαση της Επιτροπής. Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να δεχθεί την εκδίκαση με την ταχεία διαδικασία δεν είναι, όμως, αιτιολογημένη. Το Γενικό Δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του μετά από παρέλευση 19,3 μηνών, ενώ η μέση διάρκεια διαδικασίας ενώπιόν του ήταν 23,4 μήνες κατά το 2014.

100 Περαιτέρω, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι όταν κατέστη προφανές ότι η υπόθεση ήταν πολύ πιο σύνθετη από όσο θεωρούσε αρχικά το Γενικό Δικαστήριο, ζήτησε να της επιτραπεί να καταθέσει υπόμνημα παρεμβάσεως, στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας. Το αίτημα, όμως, αυτό απερρίφθη στις 9 Ιουλίου 2014, χωρίς καμία αιτιολογία. Εξάλλου, δεδομένης της πραγματικής διάρκειας της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η επίμονη άρνηση του Γενικού Δικαστηρίου να επιτρέψει στην Επιτροπή να υποβάλει τις γραπτές της παρατηρήσεις δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί από την ανάγκη ταχείας διεκπεραιώσεως της υποθέσεως.

101 Τέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου που, κατ' αυτήν, πάσχουν πλάνη περί το δίκαιο συνδέονται με τις δράσεις της έρευνάς της. Οι διαπιστώσεις αυτές θα ήταν διαφορετικές αν της είχε επιτραπεί να διατυπώσει τη θέση της πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

102 Η City Cycle αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

103 Κατά πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα που άπτεται της σκοπιμότητας της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου να κάνει δεκτό το αίτημα εκδικάσεως της υποθέσεως με την ταχεία διαδικασία, κατά το άρθρο 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, επισημαίνεται ότι κατά το άρθρο 116, παράγραφος 3, του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο στο οποίο αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του.

104 Εν προκειμένω, η Επιτροπή κατέθεσε την αίτηση παρεμβάσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Οκτωβρίου 2013, ενώ το αίτημα εκδικάσεως της υποθέσεως με την ταχεία διαδικασία που είχε υποβάλει η City Cycle είχε γίνει δεκτό με απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2013.

105 Συνεπώς, η Επιτροπή όφειλε να αποδεχτεί τη δίκη στο στάδιο στο οποίο αυτή βρισκόταν κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς της και δεν μπορούσε βασίμως να βάλει κατά της αποφάσεως περί εκδικάσεως της υποθέσεως με την ταχεία διαδικασία.

106 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο του αιτήματος της Επιτροπής για τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο είναι καταρχήν το μόνο αρμόδιο να κρίνει αν παρίσταται ανάγκη να συμπληρώσει τα πληροφοριακά στοιχεία που διαθέτει σε υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί (βλ. απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016, PROAS κατά Επιτροπής, C-616/13 P, EU:C:2016:415, σκέψη 66 και

εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ο αποδεικτικός χαρακτήρας των στοιχείων αυτών εμπίπτει στην κυριαρχική εκτίμησή του περί των πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει περίπτωση παραμορφώσεως των προσκομισθέντων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδεικτικών στοιχείων ή αν η ανακρίβεια των διαπιστώσεων του τελευταίου σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά προκύπτει από τα έγγραφα που περιλαμβάνονται στη δικογραφία (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2016, Heli-Flight κατά EASA, C-61/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:59, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

107 Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή δεν προβάλλει παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων που είχαν υποβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ούτε ανακρίβεια των διαπιστώσεων του δικαστηρίου αυτού. Συνεπώς, δεν μπορεί να αμφισβητήσει βασίμως την απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο του αιτήματός της για τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας.

108 Κατά τρίτον, παρότι η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου θα ήταν διαφορετικές αν της είχε δοθεί η άδεια να διατυπώσει τη θέση της πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν διευκρινίζει ούτε ποιες είναι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις οποίες αναφέρεται ούτε τους λόγους για τους οποίους οι διαπιστώσεις αυτές θα ήταν διαφορετικές.

109 Επομένως, ο παρών λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

110 Κατόπιν των προεκτεθέντων, οι εξεταζόμενες αιτήσεις αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

111 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

112 Δεδομένου ότι η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ηττήθηκαν και η City Cycle ζήτησε να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, οι τρεις πρώτοι πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτοβάθμιας δίκης στην υπόθεση T-413/13 όσο και των αναιρετικών διαδικασιών.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως στις υποθέσεις C-248/15 P, C-254/15 P και C-260/15 P.

2) Η Maxcom Ltd, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η City Cycle Industries, τόσο στο πλαίσιο της πρωτόδικης δίκης στην υπόθεση T-413/13 όσο και στο πλαίσιο των αναιρετικών διαδικασιών.

(υπογραφές)